

На другия день дойде часовникарьтъ. Любопитнитѣ дѣца го заобиколиха. — Защо е спрѣлъ? Кой е виновенъ? — Пружината, стрѣлките или колелцето? — запитватъ тѣ часовникарьтъ.

— На, вижте! — Ето това рѣждясало пиронче, що е като винтъ завѣртѣно ей тамъ... То е виновникътъ: зарѣждивило и... спрѣло цѣлата работа... Тѣй е и при хората: малка поврѣда може да разболи и най-якия човѣкъ...

Старецътъ махналъ рѣждясалия винтъ и поставилъ новъ — съ сребърна блѣскавина... Натъкмилъ колелцето и часовникътъ отново почналъ своята приятна пѣсень: тикъ-такъ, тикъ-такъ!...

Прасенца.

— Грохъ-гро! Грохъ-гро, прасенца,
Я елате насамка,
Къмъ широка копанка,
Та помийка сръбнете,
Сладичко я пейнете! ...

— Квикъ-квикъ! Квикъ-квикъ, майчице!
Ний помийка нещеме,
Салъ отъ млѣко растеме,
Постой да си сукниме,
Млѣкце да си смукниме! ...

Чичо Бръмбарчо.

